

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันบริบททางสังคมและการเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นกระแสการเปลี่ยนแปลงที่ไร้พรมแดน ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อทั้งทางตรงและทางอ้อม กระแสที่สำคัญทางการเมือง ได้แก่ กระแสอุดมการณ์ประชาธิปไตยตามแนวความคิดการจัดระเบียบโลกใหม่ได้เป็นที่แพร่หลายไปในนานาประเทศรวมทั้งประเทศไทย ซึ่งกระแสดังกล่าวก่อให้เกิดความตื่นตัว และมีการเคลื่อนไหว เพื่อประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบมาอย่างต่อเนื่อง โดยประเทศที่มีการปกครองแบบอุดมการณ์ประชาธิปไตยทั้งหลาย ได้ให้ความสำคัญกับการปกครองตนเอง หรือการปกครองส่วนท้องถิ่น (Local Government) เป็นอย่างมาก เพราะถือเป็นสัญลักษณ์อีกประการหนึ่งของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย รูปแบบของการปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวเกิดจากการนำเอาหลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) มาใช้ โดยรัฐบาลกลางจะมอบอำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครอง และจัดกิจการต่างๆ ด้วยตนเอง สำหรับในประเทศที่พัฒนาแล้วรัฐบาลกลางถือว่าเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการสร้างความเข้มแข็งแก่ประเทศ เพราะทำให้มีนโยบายสาธารณะที่มีประสิทธิภาพและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น นอกจากนี้การปกครองส่วนท้องถิ่นยังเป็นการกระจายอำนาจการตัดสินใจ ช่วยลดการติดขัดของการดำเนินการแบบเดิม ซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ส่วนกลาง ช่วยปรับปรุงและเร่งการดำเนินการของรัฐ รวมทั้งกระตุ้นให้ท้องถิ่นมีการริเริ่มดำเนินการใหม่ๆ ด้วย (สัมฤทธิ์ สุขสงค์. 2545 : 1)

ในส่วนของ การปกครองของไทยนั้นปรากฏหลักฐานชัดเจนตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นต้นมา คือมีการปกครองแบบพ่อปกครองลูก ซึ่งมีลักษณะบ่งบอกถึงความเป็นประชาธิปไตย กล่าวคือ ประชาชนมีอิสระในการดำรงชีวิต เช่น ประโยคในหลักศิลาจารึกว่า “ใครค้าช้างก็ค้า ใครค้าม้าก็ค้า” ซึ่งข้อความดังกล่าวนี้ได้แสดงให้เห็นระบบการค้าแบบเสรีสอดคล้องกับความเป็นประชาธิปไตยและเมื่อประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากสมัยสุโขทัยมาเป็นอยุธยา การปกครองจึงได้เปลี่ยนแปลงเป็นระบอบจตุสดมภ์ 4 คือ เวียง วัง คลัง นา ซึ่งถ้าเปรียบเทียบกับสมัยสุโขทัยแล้วถือได้ว่า มีการปรับเปลี่ยนมากพอสมควร การปกครองระบอบนี้ได้ดำเนินการเรื่อยมาจนถึงสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ และถือเป็นการปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช (Absolute

Monarchy) ซึ่งอำนาจเต็มในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นเป็นอำนาจโดยตรงของพระมหากษัตริย์ แม้ว่าในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้มีการจัดตั้งกระทรวงขึ้นและมีเสนาบดีใช้อำนาจในการบริหารส่วนหนึ่ง แทนพระมหากษัตริย์ก็ตาม

การปกครองระบอบประชาธิปไตยของไทยเริ่มเมื่อประเทศมีการเปลี่ยนแปลงคือ “คณะราษฎร” ทำการปฏิวัติยึดอำนาจการปกครอง เมื่อ พ.ศ. 2475 หลังจากนั้นการเมืองการปกครองของไทยมีการพัฒนามาเป็นลำดับจนถึงปัจจุบัน และในส่วนของการจัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดินนั้น ประเทศไทยได้จัดระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค และระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และในส่วนของ การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นรัฐบาลแต่ละยุค แต่ละสมัยของไทยมีนโยบายที่จะกระจายอำนาจการปกครองมาสู่ท้องถิ่น และพัฒนาองค์กรปกครองท้องถิ่นให้ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความคล่องตัว และมีทรัพยากรการบริหารอย่างเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม (ชานาญ ยูวบูรณ์. 2540 : 3)

การปกครองส่วนท้องถิ่น ในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบลในประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และได้มีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปกครองไทยมาตลอด เช่น เมื่อจอมพลถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรีได้ออกประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ 326) ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 เพื่อปรับปรุงการจัดระเบียบบริหารส่วนตำบลให้มีประสิทธิภาพและเหมาะสม โดยมีเหตุผลว่าหากการปกครองชั้นพื้นฐานในตำบลไม่มั่นคง และไม่เหมาะสมแล้วก็จะเกิดผลกระทบกระเทือนต่อการปกครองของประเทศโดยรวม และจะเป็นอุปสรรคแก่การพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า และการอำนวยความสะดวกให้แก่ราษฎร ซึ่งการจัดระเบียบบริหารส่วนตำบลเพียงรูปเดียว เรียกว่า “สภาตำบล” ซึ่งไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยมีคณะกรรมการสภาตำบลอันมีกำนันท้องถิ่นที่เป็นประธาน ผู้ใหญ่บ้านทุกหมู่บ้านในตำบล และแพทย์ประจำหมู่บ้านเป็นผู้เลือก มีที่ปรึกษาหนึ่งคน ซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากปลัดอำเภอหรือพัฒนากรท้องถิ่น แล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้ง และเลขานุการสภาตำบลหนึ่งคน ซึ่งนายอำเภอคัดเลือกจากครูประชาบาลในตำบลนั้น แล้วรายงานผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อแต่งตั้ง

อย่างไรก็ตามสภาตำบลตามประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 326 ยังขาดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ดังนี้ (ชานาญ ยูวบูรณ์. 2540 : 10)

1. ขาดการควบคุมและการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริง
2. กรรมการสภาตำบลขาดความรู้ความเข้าใจและความสามารถ โดยทั่วไปมีพื้นฐานการศึกษาต่ำ ขาดความรู้ความสามารถในด้านกฎหมายและระเบียบราชการ
3. โครงสร้างที่จะดำเนินการไม่สามารถแก้ไขปัญหาให้สอดคล้องกับความต้องการของราษฎร เพราะเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของหน่วยงานที่ควบคุมกำกับดูแลเท่านั้น

4. ขาดความเป็นอิสระเพราะไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล

5. รายได้น้อย ไม่พอที่จะใช้ดำเนินการบริหารประชาชนในท้องถิ่น

ต่อมารัฐบาลโดยนายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรี ได้กำหนดนโยบายด้านการเมือง การปกครองที่จะส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระดับตำบลเป็นนิติบุคคล เพื่อให้มีความ คล่องตัว และร่วมกันแก้ไขปัญหาของประชาชนในตำบลได้อย่างมีประสิทธิภาพ กระทรวงมหาดไทย จึงได้มีคำสั่งที่ 802/2535 แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อศึกษาปรับปรุงระบบบริหาร การปกครองส่วนท้องถิ่น และในเวลาต่อมารัฐบาลได้ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 262/2535 ลงวันที่ 11 ธันวาคม 2535 แต่งตั้ง “คณะกรรมการปรับปรุงการบริหารการปกครองท้องถิ่น” พิจารณาปรับปรุงสภาตำบล ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 พบว่า สภาตำบลได้จัดตั้ง มาเป็นระยะเวลากว่า 20 ปี ไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคล ทำให้ไม่สามารถดำเนินงานไปได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ขาดความคล่องตัวในการบริหารงาน ทำให้ในเวลาต่อมาเกิดการยกเลิกสภาตำบล ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 ทั้งหมด และให้กระทรวงมหาดไทยยกฐานะสภาตำบล ดังกล่าวขึ้นเป็น “องค์การบริหารส่วนตำบล” ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหาร ส่วนตำบล พ.ศ. 2537 โดยมีฐานะเป็นนิติบุคคล (ชำนาญ ยุวบูรณ์. 2540 : 14)

จึงกล่าวได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการ ปรับเปลี่ยนมาจากสภาตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาท้องถิ่นค่อนข้างจะจำกัดและอาจมี จุดอ่อนที่ไม่มียงบประมาณและบุคลากรเป็นของตนเอง โดยเฉพาะตำแหน่งเลขานุการสภาตำบล โดยกฎหมายกำหนดให้ต้องมาจากครูในตำบล ทำให้การพัฒนาท้องถิ่นในตำบลเป็นไปด้วยความ ล่าช้า ด้วยประสิทธิภาพ ไม่ทันต่อการเติบโตของชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้น รัฐบาลจึงได้กำหนดนโยบายที่กระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในระดับพื้นฐาน คือ ตำบล เพื่อเป็นการสร้างรากฐานของระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยให้มั่นคง โดยเน้นการมี ส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารงานระดับตำบลและเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารงาน ในระดับตำบลให้เกิดความคล่องตัว รวมทั้งสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีทรัพยากร ในการบริหารงานเป็นของตนเอง จึงได้มีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นทั่วประเทศ โดย ที่มีลักษณะพิเศษ คือ มีอิสระในการบริหารงานและมีความเป็นนิติบุคคล รัฐบาลกลางได้กระจาย อำนาจในการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจในการบริหารงานให้กับองค์การบริหารส่วนตำบล ที่ชัดเจนในการพัฒนาตำบล โดยการให้อำนาจอิสระในการจัดทำงบประมาณรายจ่าย อำนาจอิสระ ในการออกข้อบังคับตำบลเพื่อใช้บังคับในเขตตำบลเท่าที่ไม่ขัดกับกฎหมาย และอำนาจอิสระใน การจัดเก็บรายได้ของตนเอง คือ ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้าย เป็นต้น

นอกจากนี้องค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และคณะผู้บริหารส่วนตำบลโดยตรง

การดำเนินการกระจายอำนาจการปกครอง ในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งเป็นหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นที่เล็กที่สุด มีจำนวนมากที่สุดและเป็นองค์กรที่รับผิดชอบพื้นที่ตำบลหมู่บ้าน อันถือว่าเป็นรากฐานสำคัญของการปกครองประเทศนั้น อยู่ในความสนใจของหลายฝ่าย ทั้งฝ่ายการเมือง ฝ่ายข้าราชการประจำ นักวิชาการ ตลอดจนประชาชนโดยทั่วไป โดยคาดหวังว่าองค์การบริหารส่วนตำบลจะเป็นองค์กรที่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองตนเอง บรรลุเป้าหมายตามเจตนารมณ์ของการกระจายอำนาจ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจอิสระในการบริหารจัดการภายใต้กฎหมายบัญญัติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถกำหนดแผนงานและกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในพื้นที่รับผิดชอบได้อย่างสอดคล้องและตรงตามความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็นต้นมา องค์การบริหารส่วนตำบลยังประสบปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดในการบริหารงานหลายประการ เช่น ขาดงบประมาณในการบริหารงาน ทั้งนี้ เนื่องจากหลักเกณฑ์ในการยกฐานะจากสภาตำบลเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น กำหนดรายได้ไว้เพียงอย่างเดียว กล่าวคือพิจารณาจากสภาตำบลที่มีรายได้ย้อนหลัง 3 ปี เฉลี่ยไม่ต่ำกว่าปีละ 150,000 บาท ก็สามารถจัดตั้งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลได้ และผู้บริหารงานขาดความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ ผู้บริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งที่มาจากฝ่ายการเมือง คณะกรรมการบริหารสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและในส่วนพนักงานส่วนตำบล ซึ่งเป็นข้าราชการประจำส่วนใหญ่ขาดประสบการณ์ ขาดความเข้าใจในบทบาทและอำนาจหน้าที่ของตนเอง ขาดความเข้าใจในเรื่องกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและหนังสือสั่งการ (สถาบันดำรงราชานุภาพ. 2542 : 101)

ผู้วิจัยมีความสนใจในการปกครองระบอบประชาธิปไตยและมีความมั่นใจว่าการกระจายอำนาจคือหัวใจสำคัญและที่สำคัญที่สุด คือ การทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปขององค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งนี้เพราะองค์การบริหารส่วนตำบลมีอยู่ทุกตำบลทั่วประเทศ และมีความใกล้ชิดกับประชาชนระดับรากหญ้ามากที่สุด และโดยกฎหมายได้กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติหน้าที่ต้องทำ 9 ประการ (ข้อ 9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมาย) ซึ่งมีผลต่อความอยู่กินดีของประชาชน จึงสามารถกล่าวได้ว่าบทบาทในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตามที่กฎหมายกำหนดจึงเป็นเรื่องชีวิตว่าท้องถิ่นได้รับการพัฒนาเพียงใด ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิจัยการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาและแก้ไขปัญหา

ในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานในองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันเกี่ยวกับการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม
3. เพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะในการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม

สมมติฐานของการวิจัย

1. การดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม อยู่ในระดับปานกลาง
2. นายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาระดับการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนด ไว้ในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 8 ประการ ได้แก่

- 1.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
- 1.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- 1.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
- 1.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

- 1.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 1.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
- 1.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 1.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตและประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรม

อันดีของท้องถิ่น

2. ด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นายกองต์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 99 คน

3. ด้านพื้นที่

พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัย คือ องค์การบริหารส่วนตำบลทุกแห่งในเขตจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 131 แห่ง

4. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ระหว่างเดือนมกราคม – เมษายน 2548

5. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรไว้ดังนี้

- 5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับการศึกษาของนายกองต์การบริหารส่วนตำบล
- 5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 131 แห่ง
2. นายกองต์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง นายกองต์การ การบริหารส่วนตำบล ในเขตจังหวัดมหาสารคาม
3. การดำเนินงาน หมายถึง การดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล 8 ประการ ได้แก่
 - 3.1 จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการสร้างถนนครบจำนวนตามแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล และจัดให้มี

การซ่อมแซมคูแลร์กษานนให้ใช้การได้คืออย่างสม่ำเสมอ ซึ่งประชาชนได้รับความสะดวกในการเดินทางภายในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

3.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการทำความสะอาดในที่สาธารณะ เป็นประจำ จัดให้มีภาชนะรองรับขยะสำหรับประชาชนอย่างเพียงพอ มีการจัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดเป็นประจำทุกเดือนและมีการประสานงานร่วมมือกับหน่วยราชการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลในการรักษาความสะอาด

3.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการกำจัดมูลฝอยและป้องกันโรคไข้เลือดออกเป็นประจำทุกปี จัดให้มีการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าเป็นประจำทุกปี และมีการอบรมประชาชนให้มีความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อเป็นประจำทุกปี

3.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีเครื่องมือ วัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการดับเพลิงอย่างเพียงพอและทันสมัย และมีการจัดตั้งอาสาสมัครรักษาความสงบเรียบร้อยภายในแต่ละชุมชน

3.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดให้มีการอบรมประชาชนเพื่อให้ได้รับความรู้ด้านต่าง ๆ และบำรุงศาสนา ส่งเสริมวัฒนธรรมอันดีของประชาชน

3.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้จัดกิจกรรมของกลุ่มสตรีและเยาวชน จัดให้มีการช่วยเหลือกิจกรรมของศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน จัดให้มีการสงเคราะห์ผู้สูงอายุอย่างสม่ำเสมอ และจัดโครงการช่วยเหลือผู้พิการ

3.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง องค์การบริหารส่วนตำบลจัดให้มีการรณรงค์อนุรักษ์ป่าไม้และแหล่งน้ำธรรมชาติและอื่น ๆ

3.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตและประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น หมายถึง การที่องค์การบริหารส่วนตำบลได้เป็นศูนย์รวมในการจัดประเพณีต่าง ๆ ของชุมชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทุกปี และจัดให้มีการรณรงค์การสืบทอดประเพณีหรือวัฒนธรรมท้องถิ่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบระดับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม
2. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ จะใช้เป็นข้อมูลนำไปปรับใช้ในการวางแผนเพื่อการพัฒนาการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคามต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Rajabhat Mahasarakham University